

FOTO: ALICIA SWEDENBORG

"Jag vill inte att Frida ska behöva lida för att jag är sjuk", säger Sara.

Sara fick diagnosen Parkinsons sjukdom

LIVSÖDE

Caroline Engvall 21 mars 2012

SIDA 2/3

I dag har Sara och hennes man Per varit ett par i nästan 22 år. De hade inte fått Saras Parkinson-diagnos när Sara blev gravid med Frida för nio år sedan.

Hur var graviditeten?

– Så himla bra. Jag började träna regelbundet när jag var 32 – då var det okej att jag inte kunde hänga med, jag kunde skylla på magen. Jag mådde väldigt bra hela tiden.

Och förlossningen?

– Frida skulle födas med planerat kejsarsnitt eftersom jag inte vågade lita på min kropp, men hon hade lite bråttom och vattnet gick tre veckor för tidigt. Vi hade inte ens packat någon väska, men jag hann ändå inte bli nervös. Värkarna hann komma igång, men halv fyra på morgonen föddes Frida med snitt.

Det krångligaste i början var amningen. Hur skulle Sara göra, hon som åt så mycket mediciner?

– Men då sa en klok barnmorska att Frida redan fått i sig mina mediciner i magen och nu behövde hon trappa ner. Jag delammade i tio veckor så att hon fick råmjölken och lite till, och samtidigt gav vi ersättning. Jag och Per tog varannan matning dygnet runt.

Det här med att Frida fick i sig mediciner när hon låg i magen – hur kände du för det?

– Det var något som jag tillsammans med både neurolog och gynekolog noga undersökte innan vi ens försökte. Tack vare mitt vetenskapliga intresse och min utbildning var jag inte särskilt nojig, och det fanns inget med Frida när hon var nyfödd som tydde på påverkan från mina mediciner.

Den där dagen när läkaren så kyligt gav Sara hennes Parkinson-diagnos var Frida en bebis. Mamma Sara rasade ner i ett svart hål – men tog sig snabbt upp igen. Att ha en bebis och sörja sig själv samtidigt fungerade inte.

– Det tog på krafterna att ständigt vara alert. En bebis kan man ju inte säga till att man inte orkar byta hennes blöja, det var bara att gilla läget. Nu går det att förklara varför jag behöver vila.

En så kallad PET-scan av ett friskt huvud har två ”brinnande facklor” på var sin sida om hjärnan. Vid Parkinson syns bara två små blå fläckar. Så upptäckte läkarna äntligen Saras rätta diagnos, när hon var 32.

– Det var skönt, då kunde jag leta information och äntligen ha en sjukdom som folk visste vad den innebar. Men visst har jag fortfarande ”why me”-stunder. Då ringer jag någon Parkinsonvän eller går ut på Facebook och letar upp någon som kan pigga upp mig.

SIDA 2/3

Kommentera

Nu kan du kommentera med Facebook. Vi vill gärna höra dina åsikter så logga in med ditt Facebook-konto och skriv din kommentar.

[Läs mer om våra regler](#)

Publicera detta som Sara Södergren Riggare ([Ändra](#))

Lägg upp på Facebook

Facebooks sociala insticksprogram